

II. „Ar bed keltiek, azaz „a kelták földje”. „Mert jól eltitkolták, hogy...”

„AR BED KELTIEK” egy kelta (breton) kifejezés, magyarul „A KELTA FÖLD”, vagyis szó szerint: A (AR) FÖ(L)D (BED) KELTIEKÉ / KELTÁKÉ (KELTIEK). Ilyen volt a hajdan magyar nyelv szerkezete is (v. ö. Hegymagas – Tapolca mellett a Balatonnál).

Az ősz kelták nyelvéről, őszintén szólva, az ég-világán semmit sem tudunk, illetve csak azt, amit a rómaiak feljegyeztek (és ellatinosítottak), valamint azt, amit a középkor hajnalán, a buzgó keresztényítés korában, egy-egy hazafias érzelmű pap vagy szerzetes összegyűjtött – vagyis természetesen az, ami ránk maradt ebből, a katolikus egyház mindent látó cenzúrája után.

Az utolsó ír „honfoglalás” (összesen hat volt) főszereplői, Kr. e. 1. században, az ibériai „kelt-ibérek”, a már ellatinosodás útját járó „gaelek” voltak. Erre következett Britannia római megszállása, és az ezt kiegészítő újabb (többé-kevésbé sikertelen) romanizálás és kolonizálás. Nemrégiben felfedezett angliai római kori temetők, szokatlanul sok, főleg leánycsecsemő „leletanyagot” tartalmaznak, mely arra a következtetésre juttatta a kutatókat, hogy ez egy amolyan „családtervezés” lehetett (latin, „civilizált” módra); és a kislányok csecsemőkorban való meggyilkolása az ősz kelta lakosság számának csökkentését szolgálták (amolyan „etnikai tisztogatás” a római Albion provinciában).

Kr. u. 5. században az ősz-kelta nyelv már (szinte) kihalt. Az angol majdnem teljesen kiszorította, az évszázados elnyomás során, még az „új”-(római kor utáni)-őskeltát is. Az agyondicsért „francia forradalom” egyik „fő eredménye” a nemzetiségek „eltüntetése” volt, vezetőinek, intellektualitásának kivégzése. Ezt szolgálta majd, a bevezetett iskolatörvény is, a gyerekek „kötelező iskoláztatása”, természetesen kizárólagosan a „grand nation” nyelvén (és ezt a nemzetiségi még megtiszteltetésnek kellett hogy vegye!). Így sikerült a bretonok (Britanniából az angolszász bevándorlás elől menekülők) nyelvének elfeledtetése is.

A modern kori nemzeti ébredés eredményeként megszületik a „kelta” összetartozás eszméje, valamint új életre kél a már majdnem teljesen elfelejtett gaelek nyelve. A „nyelvújítás” Wales-ben a franciára (mint a gall testvér nyelvre), Bretagne-ban az angolra (mint az „őshazában” beszélt nyelvre) támaszkodott.

Ez az, ami ránk maradt...

Ennek ellenére, mint ahogyan a jelen tanulmányban többször rámutatok, magyar ősi alapfogalmak őrződtek meg a mai napig, még az új(keletű)-keltában is. Nem csak ősi „istenségek” neve, mint például: ANU (az ŐS-ANYA neve) – az összes „kelta istenek Anyja”, DAGHDHA (Jóisten) „szó szerint JÓATYA” (vö. DIAGA = DICSŐ), DON (TEN) „akitől minden ír származott”, de alapfogalmak is, amivel az ókor embere a mindennapi beszédét alkotta, közeli „rokonságot” mutatnak a magyar nyelvvel: ilyen a települést megnevező DUN (TANYA) és CAER (VÁR), CARBANTU (kerekes jármű: KERék-VONAT), CÚ (Kutya), CATH (CSATA / HAD / KAT-ona), HARTHA (HARC), TUATHA (TES / törzs), BÓ-AIRIGH (BÓ-URAK), RÍ (ÚR), TÍR (TÉR – TERület, ország), BAILE (FALU), FALLA (FAL), TA (ház), családtagok neve BAN (nő, asszony – BANYA), FHÍR / GWR (FÉRFI, ember), LEIAN (LÁNY), MAC és PÁJ (FIÚ, PAJTÁS), MÁTHAIR (anya) és ATHAÍR (apa), vagy földrajzi elnevezések, mint UÍSCI (víz) vagy MAGH (NAGY, MAGas, MAGasztos, MÁGikus); még (h)őseinket is egyformán neveztük: ULaidh (öled) – ELŐD népe. Ugyanakkor a kelták szokásai, hagyományai, az életvitelük, népművészetük, harcmodoruk, bátorságuk, vitézségük a magyarságéval könnyen azonosítható (összetéveszhető). Elvégre lovas nép voltak (FLATHA – LÓFŐ). Mi több, még a copfokba font haj mellé, a férfiak bajuszt is viseltek, nyakukban meg a torokperccel („TORQUES”)-et. Zenéjük (ma is) „pentatonikus”, szent madaruk a Sólyom (a TURUL > vö. ír TUARÚL *teremtő, sorsot meghatározó*).

Lehetne ezt, természetesen, még tovább „ragozni”. Kutatásaim elején járok. Nem is szándékom teljes képet festeni a kelta–magyar kapcsolatokról, közös eredetünk, együttélésünk bizonyítékainak „emlékművet” állítani...

Még nem.

Amióta Nyugaton élek, szeretem a világot járni, szeretem magamba szívni Európa múltját s ennek titkait. „Múlt” mindenütt ott van – csak nyitott szemmel kell nézni, mert akkor látni is fogjuk. A múlt emlékei mindenütt ott fekszenek az „út porában”, várják, hogy valaki őket fölemelje és máris beszélni kezdenek. „Meséjük” nagyon izgalmas, csak jól oda kell figyelni... Útközben voltunk Wales, a kimmerek országa (CYMRU) felé. Az autó éppen csak átkelt a Severn-i hídon. Már Walesben jártunk, mikor Casnewydd (Newport) kapuja előtt megpillantottunk egy rejtélyes táblát – ez volt az első autópálya-kijárat Walesben – rajta a következő felirattal: MAGOR / MAGWYR. Hát lementünk...

Népnevünket sokan sokféleképpen írták és mondták a történelem során. Voltunk már hunok és ungarok, akik az isten ostorával rettegésbe hozták a még „fiatal” és „keresztény” Európát, voltunk avarok és griffes-indások, ugorok és onogurok, turkok, szabirok, gyaurok, baskírok, agerenik, stb., de magyarok soha. Ezért volt meglepő és megható ilyen ismerősen, és az „idegenben” magasztosan hangzó nevekkal találkozni: „Magor” angolul, „Magwyr” velsül. Értelme elkopott az idők kódében. Talán, mondja – a már csak angolul beszélő, a városka bejáratánál álló benzinkút tulajdonosnője – a város nevének értelme „nagy vár”. S mennyire igaza volt. A mai főtér előtt áll, egy romokba dőlt vár. Egyébként a városka (MAKOR) mára majdnem összenőtt a szomszéd helységgel, ennek neve – horribile dictu! – UNNI. Ez mind Walesben van, pár mérföldre Caerdydd (kérdad)- / Cardiff-től keletre, az „angol” határon. Annyira lázba hozott a „látvány”, hogy azon nyomban egy angol-vels szótárt is vettünk. Természetesen itt a mai, már jócskán ellatinosított és elangolosított vels nyelvről van szó, de még így is döbbenetesen sok a „magyar” szó benne, annak ellenére, hogy e két nép sohasem találkozott „hivatalosan”, és hogy a kelták évszázadokon keresztül elszigetelten éltek, a szó szoros értelmében is.

Ismerkedjünk meg, tehát a vels (kelta) nyelvvel, amit a walesi hagyomány Isten nyelvének tulajdonít: „The language of heaven”. Íme, egypár magyar „kapcsolatokkal” rendelkező vels szó:

AGOS (ágosz)	= KÖZ-el	HUFEN	= HAB
AR (ár)	= RÁ (pl. tenni)	IÁ	= JÉG
ARIAN (árián), PYS	= pénz (ARANY), PÉNZ	IFANC (ifánk)	= IFjú
CAD	= HAT / KAT-ona	KWPAN (kúpán)	= KUPA
CAE (káj)	= mező (KÖ)	LLE ('le)	= hELY
CEG (kég)	= SZÁJ	MÉL (mél)	= MÉZ
CHI (khi)	= TE, TI	MYND (mand)	= MEN(ni)
CWRW (kúru)	= SÖR (s = k)	NI (ni)	= MI
DA (dá)	= JÓ (gyó > jó)	PEN (pen)	= FEj (~ FENN)
DEWCH WA (dejuk ima)	= GYER-E /-TEK vissza (em-ide)	SWN (szún)	= ZAj (ZENE-bona)
DIM (dim)	= SEMmi	TY (ta)	= ház (~ szálló-DA)
DINAS (dinász)	= a belváros (city); TANYA	TÁN	= TÚZ
DIOG (djog)	= lusta (DÖG)	TEISEN (téjszen)	= TÉSZTA
-DD („Caerd-ydd”)	= -D (helynévrag ~ „Várad-od”)	TEULU (téjlu)	= CSALÁD
ENW (énu)	= NÉV	TORRI (torri)	= TÖRRni
GWR (gúr)	= , férfi, ember (~GYAR)	YSGOL (isgol)	= ISKOLA
HEN (hén)	= VÉN	Y (a), YR (ar)	= A, AZ (névelők)

Ma már tudom, hogy a „Magor” nem Magor és még kevésbé Magyar, hanem „Magwyr” (magúar), és értelme „NAGWÁR” (MAGWYR). A velsben az „y”-t a szó elején „i”-nek olvassák – pl. YSGOL azaz ISKOLA, a szó belsejében vagy végén jelentkezőt pedig „a”-nak. Egyedül is elfordul, mint Y [ejtsd: “a”], és pontosan ez is az értelme: pl. Y GWR – A FÉRFI. Van AZ is – YR,

és pontosan, mint a magyarban, magánhangzóval (valamint „h”-betűvel) kezdődő szavak előtt alkalmazzák : pl. YR IFANC – AZ IFJÚ.

Szóláncokban a vels nyelv „világbajnok” (Llanfairpwllgwyngyllgogerychwyrndrobwl – egy szó: jelentése angolul „Saint Mary’s Church in a dell of White hazel trees near the rapid whirlpool” – ugyanaz tizenöt szó!).

Tudom, ezt sokan megmosolyogják, és rögtön rávágják: ezek csak amolyan véletlenek. Ezekhez nekünk, finnugor bölcsőben született, majd törökök miatt az „orosz sztyeppére” kényszeredett, és a besenyők által a Kárpát-medencébe kergetett népnek, semmi közünk nem lehet...

Vagy talán mégis?

Történelemírásunk tele van dogmákkal:

Az első és legfontosabb az, hogy minden, ami az emberiség számára fontos előrelépést jelentett, és mint maradandó ereklye ma is kiállítás tárgya a világ nagy múzeumainak, azt csakis kizárólagosan egy olyan emberfia tehette, aki a nagy indogermán néphez tartozott. Ezért minden figyelemre méltó nép (pár kivétellel a semiták) automatikusan indogermán kellett hogy legyen (így a hetita, az ó-görög, a szkíta, a méd, a kelta...).

A második dogma azt sugallja, hogy ha mégis a világcsodák más népek kéz- és észügyességét fémjeleznék, akkor ezen népek a történelem fergetegében eltűntek, elvesztek, kipusztultak – nyomuk veszett. Kivétel itt is van, a kínai meg az indiai (választ a könyvek nem adnak, hogy melyik „kínairól”, melyik „indiairól” van tulajdonképpen szó). Így töröltük ki a történelemből (és tudatunkból) a mezopotámiaiakat (a szumirokat), az egyiptomiakat, a kánaániakat, stb.

A harmadik dogma azt erőszakolja a történészekre, hogy „valahol Oroszországban”, ahol már a földrajzi és klimatikus viszonyok olyanok voltak, hogy ott megélni alig lehetett, ott egy „nép”, egy „nyelv” született, a finnugor. Götz László 'Keleten kél a nap' című könyvének második kötetében következőket írja: „...őstörténet-kutatásunk az uráli-finnugor népek őshazáját, ... olyan földrajzi térségekben keresi, amely területeken a régészeti kutatások jelenlegi állása szerint a Kr. e. 4000-et megelőző időkben nem éltek emberek, 4000 és 2000 között pedig csak gyér paleolitikus-mezolitikus csoportok mutathatók ki, amelyek száma az újabb etnográfiai kutatások egyértelmű tanúsága szerint nem haladta meg – jobban mondva nem haladhatta meg – a halász-vadász-gyűjtögető gazdasági foknak megfelelő 0,01-0,09/km²-es népsűrűségét.” (ZMTE: [Az Első \(Szegedi\) Iskola Előadásai és Iratai](#): Götz László 'Keleten kél a nap', 23-25 oldal). Itt álljunk meg egy pillanatra...

Hogy is van ez tulajdonképpen ?

Ott születünk, ahol ez képtelenség, közös finnugor nyelvünk pedig úgy alakult ki, ahogy ez lehetetlen; az említett népsűrűségnél maximum havonta találkozhatott, szót váltani egymással, egy-egy ember. A félreértések elkerülése végett, szeretném máris leszögezni, hogy nem azzal van a baj, hogy mi egy „finn-ugor” nyelvcsaládba tartozó nyelvet beszélünk, hanem azzal, hogy ebből egy irányított és hamis „vándorlási” teóriát erőszakolnak diákjainkra, valamint azzal, hogy maga az egész nyelvcsalád elmélete is félig sötétben hagyott (pl. szumir nyelv), egyenesen eltitkolt; így zűrzavarok keletkezését előre kiagyalva, a zavarosban jobban lehessen halászni a tudatlanság áldozataira.

Megborzadva jutnak eszembe a Szentírás sorai:

*„Ha el is jó a suhogó ostor, minket el nem ér,
Mert a hazugságot tettük reménységünkkel,
És a hazugság oltalmaz minket.”* (Biblia: Iz 28, 18-19)

Próbáljuk meg elvetni az agyunkat leláncoló dogmákat.

A dogma, igaz, hogy „örökigazság”, mert az „épitményünk” pillére, és ezt megbolygatni igen veszélyes és söt, nagy bűn ám, mert „történelemkutatásnak” nevezett kártyavárunk azonmód összeomlanék!

Kezdjük el inkább „játszozni” a szavakkal, a gondolatokkal – ezek talán szabadok – még akkor is, ha néha keményen melléfognánk. Első lépésben tegyük fel, hogy a „dogmák” hamisak.

Nem építünk helyettük más, illúziókkal, kis huncutságokkal vagy nacionalista hazugságokkal körülbástyázott új elméleteket. Szófejtégetéseinkben abból az alapvető gondolatból induljunk el, hogy: sehol e földön, egy nép nem adott környezetének olyan nevet, amely saját nyelvén az ég-világon semmit nem jelent!

Erre az azonnali hivatalos válasz, hogy ma már nem tudjuk hogyan beszéltek az ős (közel-) keletiek, ős germánok, ős kelták, stb. Ez természetesen igaz. Ugyanakkor tény az is, hogy manapság Európában és peremén nagyon kevés az „értelmes” földrajzi elnevezés, de érdekes módon – „a véletlenek összejátszása úgy hozta”, hogy – az itteni helység-, víz- és hegyrajzi térkép zömével olyan neveket tartalmaz, amelyek magyarul értelmes gondolatokat fejeznek ki, és „a mai román, germán vagy szláv nyelvekből nem eredeztethetők” (A. Dauzat 'La toponymie française' – *Baráth Tibor* 'A magyar népek őstörténete' nyomán).

Kik alkották (Nyugat-)Európa legelső „civilizációját”? ... **A KELTÁK!**

A kelták krónikásaink előtt sem voltak ismeretlenek. A Képes Krónika, első részében a „Teremtés könyvé”-ben, Josephus Flaviusra és Ieronimusra hivatkozva Noé három fiáról ad rövid tájékoztatót: „...szétszéledtek három részébe a világnak, Sam Ázsiát, Cam Afrikát, Japhet Európát kapta osztályrészül.”¹¹⁹ *Josephus Flavius* 'A zsidók történetéből' tudjuk, hogy ennek a Japhetnek hét fia volt („hetiták”), „akiknek országai az ázsiai Taurus és Amanus hegyeitől a Tanais folyóig és Gadiráig terjedtek Európában. Ezek a területek addig lakatlanok voltak, így az ott letelepedő népek saját neveiket adták.” A zsidó történész Japhet fiainak nevét is ismerteti: GOMAR, MAGOG, MADAI, JAVÁN, TUBÁL, MOSOCH és THYRAS. Népük tőlük kapta nevét: „Így hívták egykor a mostani galatákat gomároknak (kimmerek?) és a mostani Scythákat magogoknak, ősapjuk Magog után...” – mondja Flavius. A Képes Krónika a galatákat GALLOK-nak nevezve, a Trója eleste utáni időben az ókori Pannoniába helyezi, ahol 400 esztendőt töltenek, és onnan majd Franciaországba költöznek (irodalom: *Berenik Anna* feljebb említett könyve).

Összegezve, tehát, Japhet fiától, GOMAR-tól származtak a kelták (gallok, galaták) és testvérétől, MAGOG-tól a magyarok (magorok, szkiták). Lásd még: CYMRU (kimmer?) „Wales” kelta neve.

A keltákat *Ephorosz*, a Kr.e. 4 sz-ban élő görög krónikás, a szkitákkal, a perzsákkal és a libyaiakkal együtt a világ legnagyobb népéi közé sorolja. A kelták népesítették be Európát a Brit-szigetektől az Al-Dunáig és még azon is túl, Scythia és Kis-Azsia felé. Kr. e. 500 körül egész Európa „kelta kézen” volt. Mint ismeretes, miután a rómaiak megpróbálták letelepedésüket Észak-Itáliába megakadályozni, szétverték az ellenséges légiókat, még Rómát is lerohanták, „kifosztották” (sírnak a későbbi Birodalom krónikásai – csak tudnám mi volt benne kifosztani való: a pár szegényes és koszos viskón és rongyokba öltözött paraszton kívül?) és elfoglalták. Pár hónap elteltével kénytelenek Rómát feladni, mivel (mint mindig kellő pillanatban) az Örök városban járvány robbant ki.

A legkorábbi kelta „emlékek” Kr. e. 800-ból származnak (felső-ausztriai Hallstatt-i leletek). Ezek képezik a „bronz”- és a „vas”-kultúra közti átmenetet. Ugyanitt egy korábbi, bronzkori szkíta kurgánt is felfedeztek. A település Kr. e. 4. században, egy „földindulás” következtében, megszűnt létezni. Ennek egyenes folytatása az ún. „La-Téne” kultúra, ami Kr. e. 450 körül alakulhatott. Ez már tipikus „vaskori” kelta település.

Friedrich Schwab, a La-Téne-civilizáció felfedezőjétől tudjuk, hogy a svájci Neuenburger-tó környékén végzett ásatásai közben bukkant, a ma már vízzel fedett ősi település nyomaira. Ez a kelta „falu” egy olyan helyen került napvilágra, a tó keleti partjánál, ahol a vízállás nagyon alacsony. Ezt a helyet a helybeliek (a francia-svájciak!) úgy hívják, hogy „LA-TÉNE”, amit a tudós „Untiefe”- vagyis „Nemmély”-nek fordít. (*McKenney* 'The Celts: Europe's People of Iron'

¹¹⁹ Berenik Anna: A félre-magyarozott Anonymus (I. rész. Magurától Lebediáig), 62. old.

(A kelták: Európa vaskori népe), 28. oldal). A hely, ahol a hajó a víz „nem-mélysége” miatt fennakad, magyarul zátony, azaz: ZA-TONY.

„ZATONY” (ír ATOÍN) > „La-TÉNE”, két ugyanabba a fogalomkörbe tartozó, hasonlóan megnevezett és megközelítően egyformán kimondott szó.

Európa (és így a Kárpát-medence) első „telepeseiről” keveset tudunk. Egy német történelemkönyv (*Kindermann, Hilgemann: 'Atlas zur Weltgeschichte'*) ezt írja a „Die Bronzezeit ca. 1700–800 v. Chr. [Bronzkor kb. Kr. e. 1700–800]” cím alatt: „Mivel az ércfeldolgozás eredete (forrása) a Közel-Keleten van (réz a Kr. e. 4. ezredben, majd bronz 2500-tól), az első bronzkultúrák Folyamközben keletkeznek. Innen terjed a bronz tudománya Északra (a Kaukázusba, Anatóliába), Egyiptomba, az Égei-tengeri térbe és Krétára, amely a nyugat-európai kultúrák számára egy fontos kisugárzóközponttá válik. A 2. évezred második felében Krétát felváltja Mykene. Magyarország nagyon hamar a mykénéi befolyás alá kerül, valamivel később következik a germán vidék. Írországban talált aranyleletek ugyancsak szoros mykénéi kapcsolatokra utalnak” – eddig a fordítás: „*Da das Ursprungsgebiet der Erzverarbeitung der Vordere Orient ist (Kuffer im 4 Jt., Bronze ab 2500), bilden sich die ältesten Bronzulturen in Mesopotamien. Von dort dringt die Kenntnis der Bronze nach Norden (Kaukasus und Anatolien), nach Ägypten, in den ägäischen Raum und nach Kreta, das für die westeuropäischen Kulturen ein wichtiges Ausstrahlungszentrum wird. In der zweiten Hälfte des 2. Jts. wird Kreta abgelöst von Mykene. Ungarn gerät sehr bald unter den myken. Einfluß, etwas späterfolgt das germ. Gebiet. Goldfunde in Irland weisen ebenfalls auf die enge Verbindung mit Mykene hin.*”¹²⁰

Figyelemre méltó, hogy az ún. Folyamköz („Etelköz” / Sumér / Mezopotámia) van megjelölve, mint a bronz őshazája, s innen terjedt minden irányba, a „görög” világ felé is, kialakítva a krétai, majd mykénéi bronzkultúrákat. Majd innen sugárzik a tudomány Európa felé – az első állomás éppen a Kárpát-medence, (MAGYARORSZÁG! – csak úgy „cool”-on Ungarn, a német könyvben), ezt csak azután követi a „germán” – itt a mai, „aktualizált” földrajzi értelemben vett, akkor még „KELTA” – vidék, és ÍRORSZÁG!

Az ilyen „kulturátvitelek” gyakran a kulturát hordozó nép tovaterjedésével álltak kapcsolatban.

A „tudás” megszerzése nem „tapasztalatcserére” kiküldött diákok „továbbképzésén” alapult, nem a „kábeltelevíziózással” került át az egyik néptől a másikhoz. Előfordult, hogy a kulturáltabb, fejlettebb (és emiatt szaporább) nép terjedt – idegen, vagy éppen „szűz” vidékeket foglalt el magának. Néha egy-egy másik (de alacsonyabb kulturális szinten) álló törzssel is találkozott, ezt „bekebelezte”, ha ezen utóbbi ehhez eléggé fejlett, képes volt arra, hogy átvegye a fejlett kultúrát, asszimilálódjék. A „beolvadás” természetesen a fejlettebb nép számára is tudásgyarapítással járt. Ez a folyamat soha nem „békésen” ment végbe, fordított – vagyis a kulturált nép beolvasztása a primitívbe – végeredménnyel. Ha nincs beolvadás, a kapcsolatok csak amolyan csere-bere szinten maradnak, és sajnos, ha a primitívebb („barbár”) közösség – aki csak a „távolból”, és irigyen „figyel” – már eleget átvett a kínált tudásból (kulturkisugárzásból) és elég erősnek érzi már magát, rátör a mit sem sejtő békés „falusik/ telepések”-re és gyakran lemészárolja vagy elűzi őket (lásd: a kánaániak, ionok, kelták, stb. története). Majd, természetesen, a hódítók „beülnek” a már készen álló, a „mások”, a legyőzöttek (akik csak azért vesztek, mert nem voltak eléggé vadak, vérengzők, gyűlölettel telítettek – „manipuláltak”) által kialakított, apáról fiúra szálló „tudás”, évezredek eredményeként kivirágzó „kultúrába”, „civilizációba”. Ilyenkor, pár generáció elteltével, amikor már az idő szörnyű átka, a „feledés” leple mindent befedett, a győztes már magát állítja be a „kultúra” kialakítója és hordozójaként, a „mindennek” élenjárójaként, mivel ő „lett” az őstelepes. A valódi „tudáshordozók”, az igazi „civilizációt-teremtők” lesznek a „betolakodók”, a „barbárok”, akiket tüzzel-vassal irtani vagy erős kézzel igában tartani kell. Ha éppen akadt, aki nem akart vagy nem tudott „feledni”, azt a hatalom rögvest elhallgattatta. „Idegen” szavak idegen ajkakon kiterjedtek, értelmüket veszítették, de mint „ösi” bűvös fogalmak megmaradtak. Így vált a történelem

¹²⁰ Kindermann, H.; Hilgemann, W.: Atlas zur Weltgeschichte (Band I. / Die Bronzezeit), Köln, 1993, 19. old.

mára „érthetetlené”, „zavarossá”, mert „átírták”, és sokszor olyanok vállalták ezt a felbecsülhetetlen értékű munkát – a régi idők felrovása a következő generációk számára, a régi tudás írásos emlékeinek „lefordítása” – akik vagy nem tökéletesen értették, vagy összekeverték a múltat. Ha akadt tudó, aki őszintén mindent leírt, még ha értelmetlennek is látszott, azt a mai „hivatalos” utódok hallgattatják el: nevetségessé teszik vagy átírják, meghamisítják műveit, a „kényes” szavakat, fejezeteket egyszerűen kihagyják. *Matthew Arnold* így vélekedik az írott őskelta mondavilágról: „A legelső dolog, ami az embert a Mabinogion olvastán szinte mellbe vágja, az, ahogyan a középkori mesemondó elpredálja az ősi hagyományt, s nem érti a titkát; olyan ez, mintha egy paraszt Halikarnassosz vagy Epheszosz köveiből tákolná össze viskóját: épít ugyan, de amit épít, tele van olyan anyaggal, aminek nem ismeri a történetét, vagy nem több számára, mint valami távolról derengő hagyomány.”¹²¹ Nagyon jellemző ez a mondat számos ún. „hiteles” történelmi forrásra... Aki eleve tévedésekre épít, az csakis téves eredményre juthat – ha ezt a „tévedést” a hatalom akaratlagosan irányítja, akkor ez már bűncselekmény. A hamisítás legalantosabb és legbűnösebb formája a történelmi eseményeknek, az esetleges eredeti szövegtől eltérő, saját vagy kollektív érdekeknek alárendelt manipulálása. Így lesz semmiségekből világra szóló, az emberiség sorsát megváltó esemény, és a tényleg lényeges történetek másodrangú mesékre való lefokozása. A hamisítás csúcsa a népi hagyományok, mondák hivatalos elvetése és megvetése.

A Régmúlt történeteit ma már csak átírásokból ismerjük, ill. ezek számtalan átírásából.

Nehogy félreértés szülessék, ki szeretném hangsúlyozni: nem állítom azt, hogy csak nekem van igazam, csak én értem és értelmezem helyesen a múltat. Én egyszerűen egy másik utat szeretnék bemutatni, – az „így is lehetett” jelszóval – mert a Jelen, a Múlt alapján építi a Jövőt!... és emiatt a Múltat ismerni kell!

Visszakanyarodva a fenti idézethez, érdemes megfigyelni, hogy a Közel-Keletről eredő bronzkultúra, az „ógörög” világ (Mykene) „meghódításával” majdnem egyszerre – és ezzel nagyon szoros kapcsolatban – megjelenik MAGYARORSZÁGON (nem győzöm ezt eleget kihangsúlyozni!), megelőzve Európát – és átugorva a Balkánt; majd ezt követi az alpesi tér terjeszkedés), és az ettől függetlenül kialakuló, írországi „mykénéi” bronz-műveltség (= gyarmatosítás révén).

Az előbbieken felvázolt elmélet alapján a „mykénéi” kultúra hordozói terjeszkedtek a Magyar- és az Ír-hon irányában, víve „nyelvüket” is magukkal. Nem kell visszariadni a „gondolattól, hogy az ó-’görögök’ a dór korszakot megelőzően ’magyarosan’ beszélhettek” (lásd: *Baráth Tibor* ’A magyar népek őstörténete’). A Kréta-szigeti kultúrát ma már bizonyítottan nem egy „indogermán” törzs alapította, valahonnan a Balkánról leereszkedve, hanem az itt „a semmiből” megjelenő égei, ún. „minói” kultúra az egyiptominak (és folyamközinek) egyenes folytatása. Ha már a lakosság, legalábbis részben Egyiptomból hajózott ide, feltehetően döntő többségben, az Alsó-Egyiptom népének része kellett hogy legyen. Ezek az UNNI-k voltak. Az „unnik” első ismert „királya” OSIRISZ (ÖS-ÚR) volt, feleségét ISIS-nek hívták, fejdíszé pedig a kendő – KINDU (a „kindu” úgy mint szó, meg viselet is a Folyamközben is ismerős) volt. Osiriszt legyőzte Felső-Egyiptom „királya” (SET – v. ö. „Setéség királya”) és testét feldarabolta, „fel(tizen)négyelte”. Hitvese megkereste és összegyűjtötte Oszirisz szétszórta testrészeit (ISIS <> „Eszes”?), hogy majd TOT, a nádor, az orvos, a történész, a matematikus, az asztrológus, mindennek TUDO-ja, őt összevarrja. Meg is teszi, és a „plasztikai” műtét sikerül (mert ő a nagy „Tudós”). Majd mikor a felgyógyult Ósúr megjelenik ismét népe előtt – a látványos „Feltámadás” képe teljes. „ÁLÉLUJÁ” kiáltja meghatottan az egybegyűlt tömeg – „ÁL-ÉL-ÚJJÁ”. A déli király szimbóluma a „Horus” madár, a KHERU – a „kuruly” > „karvaly” vagy „kirúly” (> Kirúly falu Erdélyben). A színek „szimbolikája” is lényeges: Felső-Egyiptom királya koronájának színe „FEHÉR” – ez után a győzelem után természetesen ő lett a FŐ-ÚR az „egyesített” országban. Alsó-Egyiptom koronája meg „VÖRÖS” – régiesen „VERES”

¹²¹ MacCana, P: Kelta mitológia (Britannia istenei), Budapest, 1993, 81. old.

– már „színeben” is az uralkodó nevét hordja ÚR-ÖS (vagy esetleg az első úr tragikus emlékét őrizi: „véres”). Az így egyesített országnak majd „egyesített” koronája is lesz. Ennyi „magyar” szó után már nem véletlen, hogy a krétai „királyság” első (ismert) uralkodója éppen a „Mén” vallás híve: „MINOTAURUSZ”-nak becézett – „MENTA-ÚR (-ÖS)” volt. A „szárazföldi” ó-„görögök” az IONI (vö. „UNNI”) vagy ACHAIOS („a hajós”) nevet viselték. Ők alapították Mykenét és a mykeni kultúrát, az „európai” bronzkor leghíresebb központját (irodalom: *Baráth Tibor* feljebb említett könyve).

Tehát, Magyarország (a Kárpát-medence) az „európai” bronzkor első állomása és „kisugárzó” központja. Akkoriban még, feltehetően, Közép-Európa és így a Kárpát-medence (legalábbis a mai, „európainak” tekintett, „kultúrát hordozó nép” szempontjából) még szűz (lakatlan?) vidék volt... Erre vonatkozik Thargitaosz meséje is. Hérodotosztól tudjuk, hogy a nagy szkíta király – „Hargita” – az első volt azon a vidéken, és hogy valahonnan keletről jött. A Tarih-i Üngürüsz és ún. „krónikáink” is arról számolnak be, hogy akárhányszor „hon(vissza)foglaltunk”, Hunortól egészen Árpádig, mindig is itt találtunk egy hasonló nyelvet beszélő népet. Gilgames hősmeséje is beszámol az Ut-naistin népéről, aki keletről jövet „nálunk” megtelepszik (Tordos, Tatárlaka, Erősd, a római kori „Napoca”, „Apulum” és „Potaissa”). Feltehetően a fenti források egy és ugyanarról a népről beszélnek, egy a Folyamközből (Szabir-végekről) érkező, és a Kárpát-medencét, mint lakatlan területet megszálló, megszerző (életter kiterjesztése), magas tudással, műveltséggel bíró (faze-kasság, házépítés, kerék- és szekérgyártás, lovaglás, írás, matematika, asztronómia és ki tudja még, mennyi mindent tudó) emberközösség. Ez volt, tehát az „östelepes”, a „proto-magyar”, s ha ez elfogadhatatlan – felháborító – hát legyen „proto-kárpáti”. Az, hogy valaki egy másikkal a „protoja”, divatos lett, így a mára már tarthatatlanná vált indogermán nyelvűségét a keltáknak felcserélték a proto-indogermán nyelv elméletével. A „proto” azt jelenti: „elő – tehát a Kárpát-medencében is beszélhetünk egy „előmagyar / előkárpáti” népről (pl. a folyamközi [„etelközi”] szumir-bronzműveltség hordozói, Utu-napistin népe). A rájuk telepedett, mondjuk „Hunor népe” (a „Tarih-i Üngürüszből”), itt a Kárpát-medencében, egy velük rokon nyelvet beszélő népet talált. Milyen nyelvet beszélhetett ez a proto-kárpáti? – csakis „magyart”, még akkor is, ha az érkező Hunor népe „hun” volt. A szkíták voltak, ismeretesen, a Kárpát-medence „első” telepesei. Róluk *Josephus Flavius* azt állítja, hogy „magorok” (lásd feljebb). „Magyar” népnevünk pedig, feltehetően gyűjtőnév – hiszen, mi „kétnyelvűek voltunk”. Egyébként a fennmaradt hun szavak egyike a mézes bort jelentő „MEDOS”, vagyis „MÉZ(=D)ES” (keltául „MEDU”). Ebbe a szócsoporthoz tartozik „medve” szavunk is: MED-VE. Nagyon egyszerű volt valaha a névadás – hangutánzás: „kak-as”, „ku-tya” (~ ug-at), kinézés: „uras(erős)-lény” (=oroszlán) vagy akár tulajdonság: „méz(méh-íz)-evő” medve, stb. alapján.

A feljebb említett könyv a keletről jövő bronzkultúra Európa felé való terjedését is részletezi. Három utat feltételez:

Az első út Anatólián keresztül vezetett, és létrehozta a „Duna-menti / (-medencei)-kultúraközpontot”, amely az Appennini-félszigetre is kisugárzott. A másik út az Ibér-félszigeten keresztül haladt, és befogta a mai Franciaország és a Brit-szigetek területét. A harmadik út a Kaukázuson keresztül vezetett a Kárpát-medencébe. Ezen az úton érkezők, az ún. „tumulus” (kurgán / „korgány” – dombszerű temetkezési hely) kultúra hordozói, a „csatabárd” (szekerce)-népe. Ezek a telepések, itt a Kárpát-medencében, meggazdagodva az anatóliai úton érkező kultúrelemekkel, fogják a további, Közép- és Nyugat-Európa bronzkultúráját megalapozni (~ terjeszkedéssel!).

Kindermann és Hilgemann 'Atlas zur Weltgeschichte' című könyve a „Die Bronzezeit” fejezetében (21. old.) a következőket közli: „Die kult. Beeinflussung Europas durch die oriental Hochkulturen in der Brinzezeit vollzieht sich über drei Wegen:

1. über Anatolien in den Südosten Europas (Balkanraum). Folge: Entstehung der mittel-europ. Frühbronzezeit (Monochrome Keramik). Wichtigste Kulturen sind die Badener Kultur (Ungarn, Böhmen, Mähren, Österreich, Schlesien) und die Kultur von Laibach / Krain und Vucedol. Diese frühbronzezeitigen Donaukulturen strahlen auch auf die Apenninenhalbinsel aus...; .

2. von der Iberischen Halbinsel (Kultur von Almeira ... und Algar) breitet sich die (Glockenbcherkultur aus, deren Ausweitung in Europa den Beginn der Bronzezeit anzeigt;

3. über die transkarpatische Tumuluskultur, die durch ihre Abhängigkeit von der kaukasischen Kubankultur (kultische Opfer beim Tod der Fürsten, Prunkäxte) Elemente der anatolischen Kultur (Alaca hüyük) übernimmt. Die Träger der Streitaxtkultur werden von diesen Kulturen beeinflusst und bringen die Kenntnis der Bronze nach Mittel- und West-Europa. “

Az első út az ETRUSZKOK vándorlásának felel meg. Kis-Ázsiából a Balkánon keresztülhaladva benépesítették az illyr partokat, majd megszállják Pannoniát is – a magyar rovásírás betűi, a föníciai után, épp az etruszk betűkhöz hasonlítanak a legjobban: 43,4%-os az egyezési arány – *Forrai Sándor* 'Az ősi magyar rovásírás az ókortól napjainkig' című könyve alapján. Majd Itáliába is megérkeztek, nevet adva a későbbi, római kori „Tyrrhaenia”-nak (Tur-hon, „Turán”?) – a mai „Toscana” – mivel ők „Turuszkok” voltak. A mai történetírás „hivatalosan” azt állítja, hogy a kelták (!) az etruszkoktól vették írásukat (és adták át a germánoknak mint „Ru enschrift” – valószínűleg hozzácsatolták a használati utasítást is, megmagyarázván, hogy ezt „RÓNI” kell!).

A második „út” a „pikt”-nek nevezett nép vidékén halad északra, feltehetően föníciai hatásra (Kelet-Ibéria partjain föníciai gyarmatok – pl. itt is volt egy „Karthago”). A piktek Észak-Afrika felől jövet, Nyugat-Európába telepedtek, ők Európa nyugati felének kelták előtti lakói voltak. Hogy milyen úton-módon érkezett ide a kelták, az még bizonytalan. A „történelem” – a jelenlegi ismeretek alapján – azt állítja, hogy „Gallia felől” átkeltek a Pireneusokon (és váltak „kelet-ibéreké” a piktekkel való keveredés után), saját hagyományaik szerint hajón érkeztek a Régi Keletről (Phöniciából, Kánaánból).

Baráth Tibor 'A magyar népek őstörténete' című művében a pikteket Nubiából származtatja és a „kusokkal” azonosítja. A nubiaiak főistene a „Fekete Asszony” (NU-BU) volt. Szumirul „BU” azt jelenti „sötét” (fekete), „NU” meg a magyar „nő” megfelelője. A „piktek” is „feketék” voltak: p(=f)i-k(e)-t(e). Bőrüket „indigókékre” festették a harcba induláskor (az indigókék pedig egy „sötét” szín, majdnem „fekete”). Ki adott ennek a népnek „magyar” nevet? A brit („barát”)-okat egy Brutus („Barátos”) nevezetű vezér kalauzolta a mai hazájukba. Út közben megálltak a mai Franciaország északi részén, először itt akartak letelepedni de, itt annyi volt a „fekete” – írja a krónika szó szerint (*L. A. Waddell*) – hogy nem fértek el s tovább mentek. Ennek a tartománynak ma is „Pikardia” a neve. A „pikt” nevet természetesen idegenek adták a Nyugat-Európába érkező sötét bőrű népnek. Ezek az „idegenek” csakis egy olyan nép fiai lehettek, akik „magyarosan” beszéltek legalábbis egy „szumir” nyelvet (szumir átvétel az akkád „bukitu” szó is, ez pedig „feketé”-t jelent). Spanyolország és DélFranciaország barlangjaiban ránk maradt freskókból tudjuk, hogy a piktek sötét bőrűek, de kaukázusi arcúak és alacsony termetűek voltak. A „piktek” Afrikából jövet az Ibér-félszigeten keresztül birtokba vették Nyugat-Európát Gibraltártól „Pikardiá”-ig. A Brit-szigetekre is letelepednek, itt a mai Cornwall, Wales, Skócia és Írország (a „fomorik” vagyis a BU MAURI-k) területét, vagyis az Ír-tenger partjait szállták meg és lettek e vidékek „östelepesei”. A piktek nagyon harciasak és büszkék voltak, társadalmuk anyajogú volt, „egyik első írországi vezetőjük egy CESAIR nevű asszony volt.” Cesair →KUS-ÚR(ARA).¹²²

Ismeretes népmeséinkben Piros-, Zöld-, Fehér- és Fekete-Király szerepel (valószínűleg az égtájaknak megfelelően) – érdekes, hogy Kék-Király nincs, mert ez az „Ég”-Király lenne.

Ugyanakkor az ún. francia kártya egyik színe éppen a „Pick”, és ez is „fekete”. Véletlen? Ugyan...

A harmadik út a SZKITÁK beérkezését írja le. A Kaukázuson keresztül, a Fekete-tengert megkerülve, betelepednek – az akkor még néptelen – Erdélybe. Hérodotosznál ez, a keletről jövő Thargitaoosz megérkezésével egyeztethető.

Mint ismeretes, neki három fia született, de csak a harmadik – a legkisebb – örököl(het)te apja trónját és országát. A két idősebb fivér népével továbbköltözött!

¹²² ¹²² Baráth Tibor: A magyar népek Östörténete (A fekete magyarok bejövetele), New York, 1993, 41-44. old.

Bill McKenney, 'The Celts: Europe's People of Iron' (A kelták: Európa vaskori népe) című könyvének 122. oldalán olvasható: „A Kr. e. I.századig, a görögök és a rómaiak, minden észak-európai, határozottan keltáknak és szkitáknak tekintettek”. Érdekes még megemlíteni, hogy ugyancsak Hérodotosznál olvasható a szkitákról, hogy (T)Hargita(osz) fiaihoz négy arany tárgy hullott az égből: eke, járom (iga – a szumír „gu”), kupa (ivócsésze) és csatabárd („sagarisz” = szekerce). Egyszer egy vereség után menekülniük kellett, és az addig nagy becsben őrzött égi (arany)tárgyakat, az úr ajándékát (úr>ar-any/úr honol benne) „elrejtették az Ing pataka alá”.

Hol van az „ING” patak? Ilyen nálunk nincs, mondhatnánk hirtelenében... Pedig van, csak ma „UNG”-nak hívjuk. Így már érthető, világos miért volt fontos Árpádnak – akit nem behajtottak a „testvér” besenyők („bu” szumírul „sötét” [fekete] Sanyó népe), hanem egy kifogástalanul megszervezett, óriási méretű, céltudatos „visszaköltözést” vezetett (ő, aki az „UR (A)PÁ-D” / az „ÁR(=Arany) Apácska”) – éppen Ungvárott „bejönni”, és ott megpihenni, mielőtt mint jogos utód birtokba vette az országot (a „MADA”-t).

Nem vajon a jogutódlás, az Ég elismerését szolgáló szimbólumok felkeresését s megszerzését szolgálta a kiválasztott út, a Vereckén át vezető „honfoglalás” és az ungvári pihenő! Ha ezt a hipotézist így elfogadjuk, sok minden más is „érthetővé” válik a magyar „zavaros” múlt felett. Valószínűleg, Árpád nem találta meg a királyságát igazoló ereklyéket. A jelvények, jelképek hiányában meg kellett részben „hódítania” a hazát. Tudta, hogy a „Nagy” Karulu frank király elrabolta – és Európába szétszórta – a „szittyia-magyarok” legszentebb jelvényeit. Hát éppen ezek visszaszerzésére és a szörnyű gaztett megtorlása végett indította vitézeit az ún. „kalandozások” útjára. Nem rablás volt ez, hanem Urunkkal kötött „szövetség” jelképeinek visszaszerzését szolgálták csupán. Géza (a „Géza” név mellé, érthetetlenül? régi, névnapjainkat tartalmazó, naptáraink a „Szent Viktor” fordítást írták. Csak úgy véletlenül? vagy akkor még tudták, hogy Géza az „Győző” és nem „Gyejcs”) urunk rájön, hogy a szkita eredetű Szent Korona visszaszerzésére szükséges a megbékélés Európával. Egyébként a „mi” Szent Koronánkkal koronázta meg sebtiben Kr. u. 800-ban III. Leó pápa a frank Károlyt római császárrá, mert szüksége volt rá Róma érdekeinek megvédésére a terjeszkedő Bizánccal szemben. Az igazi római császári koronát Bizáncon őrizték, és csak a kelet-római császárnak állt méltóságában és hatalmában – de érdekében soha – valakit ilyen címmel megilletni.

Hogy mennyire értékes volt a magyar korona, azt az is bizonyítja, hogy visszaszolgáltatása előtt a Német-római Birodalom császárait is vele koronázták. Hosszú alkudozás után, a pápánál féltve őrzött „lopott” kincs, Géza rugalmasabb (megalkuvó?) politikájának köszönhetően, visszakérülhetett jogos tulajdonosaihoz, Árpád örököseihez (és II. Szilveszter pápa felkiálthatott: „Miénk, miénk a római birodalom. Erőt ad gyümölcsben Itália, katonát adó Gallia és Germánia, s nem hiányzik nálunk a szkiták hatalmas királya sem.”), a SZKITÁK nagy királyához!¹²³

A korona visszaadása fejében a magyar király szabad utat engedett a „keresztényítésnek” (ennek az átírt, „magyar” napisten, „pogány” vallásnak), a KÖR-ISTEN hitének.

A kelták is (akár a szumirek, szkiták, hunok, avarok, magyarok) a Napistent tisztelték. A kelták is (akár a szumirek, szkiták, hunok, avarok, magyarok) egy „ragyogó” kör, egy sugaras kerék formájában ábrázolták az (Nap)Istent, a KÖRISTENT. A „sugaras kerék” egy körbe helyezett függőleges „küllőn” egymást X-ben keresztező másik két „küllő”, vagyis az ÚR jele a szumiroknál. Ha ezt a szimbólumot kibontjuk, és az X-alakban álló léceket vízszintes helyzetbe hozzuk, egy körbe helyezett „kettős keresztet” kapunk (a Magyar Ország mindenkori jelképét), ami ugyanakkor a rovásírás GY-betűje (=egy, mint „Isten”) is, vagyis a „KÖR-ISTEN” jelét kapjuk. Az előbbi szimbólum továbbfejlődése a kelta „triskele” jele, amiből Írország mai jelképe, a „háromlevelű lóhere” is kialakult.

¹²³ Sebestyén László: Szkiták, hunok, magyarok, Budapest, 42.old.

A magyar címerben is, a kettős kereszt értelme: (EGY)ISTEN, mely a hármashalmon („ország” jele) nyugszik. A „korona” a KÖR-t helyettesíti, vagyis a címer arról tudósít, hogy ez a „(KÖR)ISTEN ORSZÁGA”. A „négyosztagos mező” a Gilgames eposzban leírt ’Teremtés’ festői (vizuális) reprodukciója: „Telepedjete meg és gyarapodjatok a NÉGY FOLYO vidékein” – vagyis, „Ott, ahol zúg az a négy folyó...” (Erdélyi dal).

Egy hegycsúcs neve Bretagne-ban, melyen egy „pogánykori” szentély helyén felépült „Szent-Mihály templom” áll, keltául (bretonul) a „KROAS TORRED” (francia fordításban „La Croix cassé”), vagyis magyarul a „TÖRÖTT KERESZT”. Egyébként a kerek jármű kelta neve: CAR-BANTO = KÖR-VONTató („kerek vonat”)! és ebből származik az angolok „car” (autó) és carpenter (ács – aki egy nagy szekérrel járt faluról-falura) szava is (McKenney ’The Celts: Europe’s People of Iron’: 55. old.)

Kiket talál(hat) itt Árpád népe, a Kárpát-medencében ?

Avarokat, hunokat, szkíta-székelyeket és kelta-pannonokat (utóbbiak ittlétét a Kárpát-medencében bizonyítja számos helyiség-, vidék-, és egyéb földrajzi név is – lásd később). A szlávok nem valószínű, hogy az „ezeréves Magyarország” határai között laktak, mivel őket az avarok telepítették a peremvidékekre. Az Avar Birodalom peremvidékei a Cseh-medence, a Bajor-erdő, a mai Felső-Ausztria („Operencia”) és Karintia valamint Friaul-Szlovénia vidéke voltak. Tehát, nyilvánvaló, hogy a „Kárpát-medencében” szlávok nem voltak, vagy ha igen, elhanyagolható, csekély számban. Az avarokat, mint népet, írott forrásaink meg sem említik. Ők hunok voltak (a szumir „avar” [ubar] „társulat” jelent). Érdekes módon, az itt talált népek mind „magyarul” beszéltek, vagy legalább is, nagyon rövid időn belül mind „magyarokká” váltak – még a félig-meddig ellatinosított pannonok is. Ha ez nem így lett volna, a „bejövő” magyarok elvesztek volna az őslakosság tengerében (lásd: frankok, longobardok, gótok – ahol a kelta elem mind felülkerekedett, vagy bolgárok – akik a szláv tömegbe vesztek bele), magyar nyelvünknek pedig még nyoma is alig maradt volna. Hogyan beszéltek valójában a kelták, ezt mára már nehéz megállapítani, de egy biztos, a „magyarításnak” nem álltak ellen (nem úgy, mint „Brithonban” a latin vagy akár Galliában a frank nyelvvel szemben).

A keltákat *Caesar* mint kimondottan „lovasnépet” ábrázolja a ’De bello Gallico’ című írásában. A kelta vitézeket szeretett lovaikkal temették el. „Még teljes ügetésben is képesek lovaik felett az ellenőrzést, irányítást megtartani”, a kengyelben állva harcolni, nyilazni, vagy a lovak vágtában a harckocsi rúdján állva vívni a hírhedt kétélű „kelta karddal”. Az ellenség fejét, a ló hátán ülve, egy csapásra levágták és kantárukra akasztották. A vezérek sisakot hordtak, rajta a SOLYOM madárral, mert „a magassan szálló solyom” volt az Isten képe, jelképe, ami a harcban megsegít. A harcba indulás előtt „óriási lármát” csaptak – írja Livius, egy római krónikás Kr. e. 1 században, és „szörnyű dalokkal és ordításokkal” bátorították magukat és riogatták a rómaiakat, „csatakiáltásaik és csataénekeik, valamint a szörnyű zaj, amit a pajzsok döngetésével csaptak, egyetlen célt követett, és pedig az ellenség megfélemlítését”.

Ugyancsak a megfélemlítést szolgálta a hajuk mészkővel való megkeményítése, hátrafésült állapotban – így a lovak sörényét utánozva – és, ami *Diodorus* szerint a riasztó képet még fokozta, a hosszú, lelógó, dús és lombos bajusz!¹²⁴

A kelták a harcban rendkívül bátrak voltak, vakmerők, önfeláldozók és a vitézség számított a legnagyobb dicsőségnek. Meztelen indultak a harcba, ezzel is Isten segítségét kérve, mivel az emberi test számukra még lelki tisztaságot sugárzott.

Véletlen párhuzam lenne ez csupán?

Caesar a Galliáról szóló leírásában meséli, hogy neki azt mondták a kelták, hogy az ég-világon semmitől sem félnek, csak attól, hogy „a fejükre esik az ég”! Melyik nép tud magának vallani még ilyen „kitekert” észjárás? – Csak a magyar! Nekünk is fejünkre „szakadhat (és szakadt már egy

¹²⁴ McKenzie: The Celts: Europe’s People of Iron, Amsterdam, 1994, 64-65. old.

jónéhányszor!) az ég”. „Égszakadás-földindulás, fejemen egy koppanás, szaladj te is pajtás” – olvashatjuk népmeséinkben.

Akkor még egy „véletlen” párhuzam.

Magyarul az a madár, amelyikre jellemző, hogy ő tiszteli énekével minden áldott nap elsőnek a Felkelő Napot (Istent), a KAKAS. Ismeretesen ez annyit tesz, mint AZ KAK. Ez feltehetően egy ősi szó, mert onomatopeikus (hangutánzó) névadás eredménye. Angolul és franciául őt ugyanúgy hívják: THE COCK / LE COQ, de sehol máshol a környéken. A római annyira nem ismerte, hogy egyszerűen „keltalény”-nek (galinus) nevezte, a német pedig Hahn-t mond neki. Hogyan „vettünk” át mi egy angol-francia közös szót? Valahol kellett egy összekötő láncszem, egy kapocs legyen – és, mint láttuk, ez nem lehetett más, mint a kelta. Egyébként a kakas magyarul KUKOREKOL azaz „kuko (= a hangutánzás) reggel” vagyis azt mondja, hogy reggel van, azt kürtöli a világnak, hogy „RÁ KEL!”.

A kakas sajnos nem túlságosan fogékony idegen nyelvek iránt. A kakas – „the cock” – angolul, de még németül is (der Hahn „magyarul” kelti a falu népét: azt mondja reggelente, hogy KIKI-RIKI., franciául pedig azt, hogy KEKE-REKE., de még a román falu is magyar szóra ébred: CUCU-RIGU !

Mindenhol ugyanazt üzeni a kakas = KI-KI... RA KEL!, REGGEL van.

Tehát elképzelhető, hogy a gall-kelta is hasonlóan nevezte kakasát és annak énekét is. Ebből csak az következik, hogy a kelta is valamiféle „magyart” beszélhetett – vagy, csak nem nevezte kedvenc, majdnem „totem” madarát („gall kakas”) egy ismeretlen nyelv szavával!?

És még egy „véletlen” párhuzam.

Az írek egyik „kedvenc” istennője BIRGHID. Róla azt mesélik, „hogy a költészet és a műveltség, a gyógyítás és a mesterségek védő istennője” (P. MacCana). „A történet szerint nem házban, és nem is házon kívül született napkeltekor” – így a magyar fordításban (azaz „magyarul” pirkadatkor). Tehát, Birghid = Pirkad a mi PIROSKÁ-nk. „A ház, amelyben tartózkodik, olyan, mintha lángokban állna” – azaz PIROS. *Solinus* (Kr. u. 3. században) közli velünk, hogy britanniai szentélyében „öröktűz égett” (ennek színe ugyancsak „piros”). Az istennő „egy fehér, piros fülű tehén tején nevelkedett” – majd a szerző hozzáteszi, hogy a PIROS fülű FEHÉR tehén Írország (a ZÖLD sziget) lakói előtt egy természetfeletti, táltos tehén!¹²⁵

A kelta mitológiából több „istenséget” ismerünk. A „fő”isten, az ősi isten, ANU volt, az „Ős(Föld)-Anyá”, akárcsak a szumirek AN-ja. *Proinsias MacCana* a 'Kelta mitológia' című könyvében a következőket írja:

„Az ír irodalomban DANU-t gyakran összekeverik ANU-val, akit *Cormac* 'Glosszáriuma' az ír istenek anyjaként említi ('mater deorum Hibernensium'). Egy Kerryben található hegy neve még nyilvánvalóbban mutatja Anu azonosságát a földdel – Dá Chích Anann, azaz Az Anu Csecsei” (így a magyar fordításban).¹²⁶ (P. MacCana 'Kelta mitológia': 86. old.).

Ha valakinek ez túl gyors volt – mert szédületes ám! – még egyszer lassításban:

DÁ CHÍCH ANANN = AZ ANU CSECSEI

(szó szerint: DÁ=AZ CHÍCH=CSECSE, ANU=ANYA – ragozva, ANANN=ANYANAK).

Kell-e nagyobb bizonyíték a magyar-kelta nyelvi „rokonságnak”?! Az életet adó ANYA-nak és első táplálékunk forrásának (CSECSE) neve (majdnem) azonos!

Az „anyaistennők” – akiknek alapvető szerepük van a kelta mitológiában – „egyik állandó jelzője, SULEVIA ... mind a szárazföldön, mind pedig Britanniában az 'anyák' címe” – írja *MacCana*, könyvének 32. oldalán. „SULEV-IA” egy latinus átírás, de még felismerhető a mai magyar „SZÜLŐ” szavunk: hát, ez csakugyan az anyák „egyik állandó jelzője”, „címe” – úgy mint főnév, melléknév vagy ige. Egyébként, a feljebb említett Danu, DÁ-NU (JÓ-ANYA) a termékenység és bőség istennője. Az istennő neve magyar „fejlődést” mutat, a szó kialakulása

¹²⁵ MacCana, Proinsias: Kelta mitológia, Budapest, 1993, 33-34. old.

¹²⁶ MacCana, Proinsias.: Kelta mitológia, Budapest, 1993, 86. old.

teljesen megegyezik a magyar megfelelőjének kifejlődésével: MA > MAMA > AMA > ANA > AZ ANU > Z' ANU > (ZA)NU > „DÁNU” (da nu) = „A Nő”.

Ugyanebben a könyvben olvasható, hogy a kora-ír mesékben a túlvilág neve: ANNWN, az „Asszonyok Országá” volt (80, 86. old.), ANN-WN (annún) = ANYA-HON (*mint DA-WN (DUN) = TA-HON, az angolban TD-WN elődje, vagyis TANYA*).

Mind az etruszk-római, mind a kelta, de még a hun-magyar „hitvilág” is az Isten (istenek) „honát” a fák koronájában, az öreg és erős fák törzsében, a nagyon magas fák tetején hitték. Réges régen, amikor „még tündérek, óriások és emberek laktak együtt a Földön”, s boldogságban éltek, a „Felső Világ ura, Arany Atyácska” a Világ Végén – „az Üveghegyen is túl, az Óperenciás-tengeren is túl, ahol a kurta farkú malac túr, de két bakarasszal azon is túl” – álló hatalmas, égigérő fán, a „Tetejetlen Fán” lakott. Arany Atyácska a „Tetejetlen Fa hegyéből” szemlélte minden reggel gyerekeit, az embereket, és vigyázott rájuk – olvasható *Komjáthy István 'Mondák könyvé'*-ben, Így alakult ki az „Életfa”, meg a „Tiltott Erdő” és a „Szent Hegy” fogalma. Életfák szimbolikája ismeretes a magyar, a kelta, a szumir, az indiai

(szaka) művészetből, irodalomból. A kelták minden egyes törzsének volt saját „istenfája” a település közepén. Rá csak a táltos (druida / torda) mászhatott, és mászott! – az Istennel való kapcsolat felvétele céljából. Minden más akkori néptől eltérően (római, semita), a kelta druidák, akárcsak a hun-magyar táltosok az „áldozati” gyógynövényeket nem megégették (tömjén), hanem üstben megfőzték (*Dr. Cey-Bert R. Gyula*). Ily módon készítettek erösséget, bátorságot adó „varázs”-italokat is. Ha egy törzs legyőzte a másikat, de főleg bosszúból, kivágta annak az „istenfáját”... Ma is, ha valakire haragszunk, akkor annak – s esetleg családjának – az „istenfáját” szidjuk és átkozzuk; az átok a „mi istenfánkat” nem érheti, ez egy „másik istenfá”!

A hun-magyar mondákban a Tetejetlen Fa (Arany Atyácska lakóhelye) mögött állt a „Nagy Hegy”, ott volt „Arany Atyácska erdeje” (=ÚR-ERDŐ > „URARTU”). Az erdőben laktak a tündér-(szumir „dingir”)-ek. Az erdőbe nem volt szabad bárkinek bemenni – főleg annak nem, aki „rossz fát tett a tűzre” – és nem volt szabad azt tönkretenni. Az „erdő” az Isten „háza” volt és ezt közösen használták az emberek. Ez így a mai napig fennmaradt a székelyeknél. Az erdőt mindig is a székely (akárcsak a kelta) falvak lakói közösen használták, mert senki emberfia tulajdonában nem lehetett. Az erdő az „ÚR”-é, az Úr „háza” ÚR-TA („TA” keltául ház). ERDÉLY Magyarországon / ARDENNE Franciaországban, mindkettő „erdő-táj”.

Egy ilyen istenség volt DAGHDHA. DAGHDHA DAGH-DHA a Jó-Isten (szó szerint JÓ-ATYA) minden (h)ősnek „egy Sídhet, vagyis egy tündérdombot jelölt ki” örökhelyül, amikor Ulajdh (öled) vagyis Előd népe alulmaradt a hódító kelt-ibérekkel (Mil Espáine vezette harcosokkal) vívott „cath”- / csatában. Így az (h)ősök a Túlvilágot is szétosztották egymás közt. Ha az ír „SÍDH” szót a welsh megfelelőjével – „SÍR” – helyettesítjük, máris kiderül, hová költöztek a „megtért” (h)ősök – istenek. Ez egy „szójáték” is lehet (szójáték csak nagyon kifejlett nyelvekben fordulhatott elő, amilyen a koraközépkori magyar is volt, lásd Anonymus Gestájában). Szójáték azért is lehetett, mivel ismeretes, hogy a skótok egy része Írországból érkezett, itt meg „CLAN”-okba szerveződtek. Minden család „kapott” Skócia hegyes-dombos vidékén egy-egy völgyet (GLEN = KALÁN) osztályrészül, ahol letelepedett. Őket is, mint minden „kolonistát” KÁL-ok vezettek (Glasgow lehet „Kálas-Köu” is). Természetesen, a „CLAN” szóban KÁL-ok vezette „KÁL-(H)ON” (család) fogalom rejlik.

DAGH-DHA, tehát a Jóisten, vagyis a „DAGH” jó (> DIAGA = DICSÖ) + „(A)DHA” = ATYA. Ő, a Tuatha dé Danann „nép nagy örege és királya volt, akit 'Eochaidh, a Nagy Atya' néven is ismertek. Bölcsnek tartották, egyik másik neve, 'Ruadh Rofhessa' (*Rőt Rov(ott)eszű*), a 'Nagy Tudású Fenség' is erre utal.”¹²⁷

Próbáljuk meg az átírás átírásának, ki tudja hányadik átírását „lefordítani”:

EOCHADH > magyarul kimondva „ÜKATYA”, ugyanaz, mint a NAGY ATYA,

¹²⁷ MacCana, P.: Kelta mitológia, Budapest, 1993, 64-65. old.

RUADH = RÖT (vörös hajú),
ROFH-ESSA, pedig a „Nagy Tudás(ú)”, azaz valamilyen (rovott?) ESZÜ, „ravasz”?
ugyanakkor „vág az esze valakinek, ha okos” (vö. „rovás”, rovásírás). A kelták is fa pálcákra róttak, a kelta rovásírás betűi az etruszk betűkhöz hasonlítanak, a magyar rovásírás ugyancsak az etruszk meg a föníciai íráshoz hasonlít a legjobban (*Forray Sándor*).

Tehát, ROFHESSA lefordítva a „ROV(=kirívó)ESZÜ”.

Daghdhának „két attribútuma van, a bot és az üst” – olvasható *MacCana* könyvében.

DON volt a „Nagy Apa” – „akitől minden ír származott”. *MacCana* 'Kelta mitológiájának' 36. oldalán többek között a következőket írja róla: „Az írek szerint a 'bama' (vagy 'sötét') Donn a holtak par excellence istene” – magyarul a „BUTEN”, a „bú” (szumir 'sötét', magyar 'barna') a „búbánat” istene!

Rögtön a következő oldalon (37. old.) jön a másik (kellemes) meglepetés: „A szakirodalomban felmerült, hogy mivel Donnt isten-ősként (!) tisztelik, azonos Daghdhá-val – akit időnként 'a Nagy Apa'-ként említenek –, illetve Nuadhu-val (= a „Nagy-Atya”), akitől a legenda szerint minden ír származik, ... más szóval, ugyanannak a nagy isten-ősnek, a túlvilág urának csak az egyik megnyilvánulása.” (*Proinsias MacCana*). Az „isten-ős” magyarul egyszerűen „ÖS-TEN”, vagyis „ISTEN”, a kelta „DON(N)”.

Az „ősökből” a mondákban „hősök” lettek.

Az „(h)ősök” ugyanakkor „elődök” (v. ö. német HELD „hős”). Az írországi „Ulster” tartomány alapítóinak és névadóinak a neve: „ULAIÐH (ejtsd „öled”) népe” – ők az „első urak” (*P. MacCana*), az első telepések, vagyis ELŐD népe. Az ír mesevilág sok (h)öst és hőstettet, de csak egy (h)öskort ismer – ennek főszereplői az „elődök”. Egyik vezérüket egyszerűen úgy hívták, hogy CÚ ROI (kuroj) – mint KURULY / KIRÁLY(?), egy másikat BUADHACH (bádák / bádács vagy búdák – mint a hun „BUDA”, Attila testvére / de van egy „BADACS-ONY” is, hegy és város a Balatonnál), MIDHIR (midjir!) pedig a „főváros” EMHAIN („MA-HON”) ura volt. Ezek az „elődök” az „Isten népe”, a „TUATHA DÉ DANANN” – (magyarul „TESE TENNEK”), azaz „Ten Törzséhez” tartoztak (TUATHA = TES (TÖRZS) / DAN (IS)TEN).¹²⁸ Ezek a „Tuatha dé Danann” voltak az (h)ősök, kiknek majd „Daghdha”, a Jóisten, egy-egy ír „sídh”-et, ill. welsh „sír”-t kioszt „örök” helyül.

László Gyula 'Árpád népe' című könyvében leírja a 9. századi magyar társadalom felosztását: „Nagyfejedelem és kísérete (táltos, tárnok, tolmács, stb.), ÚR-törzsfők, BŐ-nemzetségfők, nemzetségi előkelők” (ELÖKÁL ~ szumir „LUGAL” – *Dr. Padányi Viktor* 'Dentu-Magyararia') és köznép kategóriákba.¹²⁹ (*László Gyula* 'Árpád népe': 61. old.). Hasonló felépítést mutat az ír társadalom is. „...a kora-ír társadalom druidákra, harcos nemesekre (flatha) és szabadokra (bó-airigh) való tagolódása, megfelel annak, ahogy Caesar a gallokat druidákra (druides), equites-re és plebs-re osztotta.”¹³⁰

Próbáljuk csak „lefordítani” azt, amit *MacCana* ismertet velünk. A harcos nemes „FLATHA” (flászá), Cézárnál az „equites” (latin „lovas”), nem lehet más mint a „LOVAS”, azaz FŐLÓS(a), a székely „LÓFÓ” (a „Lugal” egy másik értelmezése a „LÓFÓ” – *Dr. Csibák György*). A „BÓ-AIRIGH” (bó-árak) fogalmát még a leghitlenebbeknek sem kell lefordítani : „BÓ-URAK” (írül is többes számban van – még a kiejtése, a fonetikája is azonos! / egyes számban „AIRE” [ár] a magyar UR). DRUIDA a táltos, a mágus – TORDA ugyanaz a (hun-)magyaroknál! „ELÖKÁL” névvel is találkozunk a kelta mondavilágban, az ír „LUGH”, illetve a welsh (britanniai) „LUGAS”, vezér nevében. Ő vezette az íreket (és briteket) a „fomori” (bu mauri – sötét bőrű ma-urak, akik indigókékkal befestették testüket a harcba indulás előtt – a piktek, piketék, feketék, a kusok – lásd feljebb). Lugh harcolt Balor (Bál-isten hívője?) nevű „egyszemű” szörnyel is, hogy Partholon népét felszabadítsa.

¹²⁸ *MacCana, P.*: Kelta mitológia, Budapest, 1993, 96-99. old.

¹²⁹ *László Gyula*: Árpád népe, Budapest, 1988, 61. old.

¹³⁰ *MacCana, P.*: Kelta mitológia, Budapest, 1993, 60. old.

A kelták településeiket DUN-nak nevezték (latinul „oppida”), és értelme feltehetően „erőd”: DA-WN (daún) (TANYA), az angol „TO-WN” elődje (TY (ta) = ház).

A településeket, ha kinőtték a „tanya” stádiumot, védelem céljából körülvették egy fából, nádból sárral összeragasztott fallal. Ez lett, tehát, a „falas” – a FALU. „Fal” írül FALLA, „Falu” meg BAILE (egyformán kialakított b=p=f, ugyanabba a fogalomkörbe tartozó, ugyanúgy alkalmazott s hasonlóan kimondott szó!). Dublin Írország fővárosa – neve írül BAILA ÁTHA CLIATH (báljá kliát) – magyarul „Falu az átkelőnél (gázlónál)”, vagyis FALU (BAILA) ÁT(AL) (ÁTHA) (ÁT)KELŐ (CLIATH) *gázló*. A monda szerint, Dublin¹³¹ ott keletkezett, ahol az „Ósatya” átkelt a folyón / a gázlón (angol „ford”) és „falu”-t alapított.

Ha már eleve a tanya (a „town”) – a későbbi település magva – is fallal védve volt, ez megmaradt mintegy „belső vár” a falu közepén, ahol a „vezér” honolt. A „FALU” közepén állott tehát, a vezér „háza” (TA), ott, ahol a „faluközösség” fontos ügyeit is intézték: a „Falu-háza”, (kelta-) magyarul a „FALU-TA”. Ugyan ez (magyar-)keltául (írül) BAILE-TA (báljá-ta) és (bretonul) PLU-TA (plú-ta) lenne – vagyis „PALOTA”.

„PALOTA” (azaz „Faluháza”) szavunk átkerült más nyelvekbe is, és latin közvetítéssel öröklődött a mai „világ” nyelvekben (PALACE, PALAZZO, PALAST, stb.). „FALU” a megfelelője az ó-görög „POLIS”-, valamint a latin „VILLA”-nak. A mai „város”, ill. „falu” értelme későbbi keletű.

A kimondottan erődde kiépített helységek nevében megjelenik (mint későbbi toldalék is) a GAR/KER szótag: KARTHAGO, EGER, GYÖR, CAERDYDD (értelme: „Várad-hely”, angolul Cardiff – Wales fővárosa); szumirban „GAR” vagy „KER” várat jelent. A magyar VÁR megfelelője a kelta (welsh) CAER (ker) és (breton) KER (ker). Hasonló a „kör” és „kerék” neve is: CAR (kár vagy ker). A várakat, kezdetben mindig kör alakúra építették, mert csak így nyújtottak valóban védelmet („avar ring”). A vár közepén áll(ott) a „vár-úr”, a KER + URALU (= „Vár- uralója”, tehát KIR-ÁLY) háza is. Így alakult ki a „váras” fogalma, azaz a magyar VÁROS és a breton KER.

(A román nyelv a magyarból örökli településeinek nevét: így lett „oras” a városból, „sat ” a szegből, vagy „catun” a katona nevéből, aki egy előretolt (és eldugott) kis telepen – Őrségen – élt családjával.)

Bretonul „Városháza” TA KER (ta ker) – mai magyar sorrendbe téve: KER-TA. Ehhez hasonló, de más szolgáltatású házak (TA) mai is élő fogalmak a magyar nyelvben: „csár-DA”, „szálló-DA”, „író-DA”, „óvó-DA”, stb.

A szumir GAR-ból származ(hat)ott a magyar VÁR és a kelta CAER vagy KER. Bretagne-ban található egy híres kelta kori romváros, neve GÉR-VRAS (francia fordításban „Grande Ville”, magyarul az „Óriás Vár”).

A „GÉR” a mai KER, a magyar „VÁR” megfelelője; a VRAS egy latinus át(el)írás a latin írásban hiányzó U-betű miatt, vagyis itt „URAS”-t kell olvasni (lásd első részben). Tehát, GÉR-VRAS az magyarul URAS-VÁR. Az „ÚR”, „URAS” szóból alakul(hat)ott „ERÖS”, meg „ÓRIÁS” szavunk is.

Az avarok híres „vár”-építők voltak: GYÖR(ök), Vise-GRAD, Cson-GRAD, No-GRAD, Aranyos-GYERes, GÖR-gény, GYER-gyó („Jer(i)-kó?”), E-GER, stb. A hyksosok fővárosa „AVARIS” volt a Nílus-Delta vidékén. *Caesar* ’De bello Gallicojából’ ismerjük a kelták önfeláldozó harcát a szabadságért. Egy galliai vezér, VERCINGETORIX vezetésével fellázadnak a rómaiak ellen, miközben a római légiók éppen a belga keltákat („Bellovacii”) sanyargatják. Vercingetorix keltáinak hadiszállása, egy magaslaton épült, bevehetetlennek tekintett „erőd” volt – neve „AVARICUM”(!), a későbbi „császár” szavai szerint Gallia legszebb települése. Az „erőd” több hónapos ostrom után kerül római kézre, és Caesar katonai zsenialitása és kulturált, „européer” mi voltának köszönhetően 50.000 kelta lakos (menekült és felkelő) esik a „civilizált” latin mészárlás áldozatául. (*McKenney* ’The Celts: Europe’s People of Iron’: 128. old.) A kelta „Avaricum” erődnek

¹³¹ Az angol „Dublin” neve: DUBH-LINN, fekete tavat jelent.

szétrombolt maradványai ma is megtekinthetők. A helyében felépült város neve – könnyű kitalálni – BOURGES, Burgundia fővárosa (a mai Franciaországban). A majdani betelepülő germánok tudták, hogy valaha ott egy híres „VÁR” állott, és nevét le tudták fordítani! (német „BURG”). Budapest is egy ősi kelta település romjain épült fel. Nevében a „PÉIST” a kelta sárkányt (griffet) jelenti, ahogyan címerének egyik oldalát griff tartja.

A hunok „vezérük” vezetésével megostromolják az itteni, a Duna vonalát (limes-t) védő római őrseget, és talán, a helybeli kelta-pannonok segítségével is, fényesen győznek. „Győzelem” keltául „BOUDA”.

A győztes hun vezért „BUDA” néven ismeri meg az utókor.

Egy győzelem után magyar ember is „boudog” lehet.

Boldogok lehettek a szerencsétlen pannonok is, hogy végre felszabadultak a római iga alól, lehet, hogy még „BOUDA-BOUDA” örömkialításokkal is fogadhatták a bevonuló hun sereget. A hunok – már azért is felszabadítóan hatottak, mivel társadalmuk nem ismerte a kegyetlen „civilizált” római rabszolgatartást. Egyébként „szolga” keltául „GWAS” (ejtsd: GUASZ) – a magyarok egyik legjobb „szolgája” ma is a „KUVASZ” nevű kutya.¹³² Előfordulhat ugyan, hogy a kelta-pannonok és a hun-magyarok „megértették” egymást – egy pohár finom kelta MEDU = hun MEDOS (magyar „MÉZES”) mellett bizonyára igen,

Buda itt építette fel „szállás helyét” →BUDA VÁRA („A Győzelem Vára”?). AQUINCUM neve (a latinosan átírt kelta „VÍZ-HON” [UÍSCI-WN] – a kelta nevet én alakítottam, általam ismert kelta szavakból és névalkotási példákából: v. ö. ANN-WN [Anyahon], természetesen másképp is mondhatták-írhatták, kelta eredetét ellenben, ma már senki sem vonja kétségbe) is fennmaradt a mai napig: PES-T („VÍZ-TA”), csak a túlsó a parton.

A Kárpát-medence helység-, víz- vagy hegyrajza is tanúskodik a kelták (esetleg az ún. Honfoglalást is megérő ittlétéről. Ide tartoznak, elsősorban, a számos GÁL-falvak (pl. Bereg vm., és Maros vm.), GÁLOS(-fa / -háza) (Moson vm., Somogy vm., Bihar vm.), GALAC(-falva) (Fogarás vm., Hunyad vm., Beszterce-Naszód vm.), GALACS (Krassó-Szörény vm.), GALSA (Arad vm.), GÁLOCS (Ung vm.), GÁLSZÉCS (Zemplén vm.), GALVÁCS (Borsod vm.), GÁLYA (Temes vm.), GALÁNTA (Pozsony vm.), GAL(P)ONYA (Krassó-Szörény vm., Szilágyményes vm.). Hasonló kiterjedést mutat a KAL szógyökkel képzett helységek neve: KÁL (Heves vm.), SzékelyKÁL (Maros vm.), KALÁN (Hunyad vm.), BudaKALÁSZ (szerintem : „Buda-Kál-Háza”, Pest vm.), KÁLBOR (Nagy-Küküllő vm.), KÁLD (Vas vm.), KALENÓ (Zemplén KÁLLÓ (Máramaros vm., Nógrád vm.), KALLÓS(-D) (Zólyom vm., Zala vm.), KÁLNA / KÁLN-O / KÁLN-OK (Szolnok-Doboka vm., Nógrád vm., Háromszék vm.), KALOCSA (Pest-Pilis-Solt-Kiskun vm.), KALOTA(szeg) (mint GALATA Törökország egyik, a kelták emlékét őrző, része), stb-stb. Ugyancsak a keltákra emlékeztet: BADACSONY („Buadach” kelta vezér) Zala vm., BUDÁK (keltául „óriás”) Maros vm., vagy KOMÁROM („Gomár”-[Cymru]-hona. Folyóink közül, talán, a MAROS neve kelta eredetű, mivel a kelta mondákban „a boldogságos túlvilág” neve MAGH MÁR (mág mar) azaz „MÁGIKUS MAR” (a „magh” szó ugyanakkor: nagy, magas, magasztos). A „Maros” pedig „MAR-AZ”, vagyis A(Z) „MAR”:

Egyik erdélyi hegy neve a COHARD – ilyen Svájcban is van: SUCHARD, ezt pedig kelta eredetűnek vallják.

(Ne keressük a szlávokat ott, ahol semmi keresni valójuk! A hivatalos modell szerinti eljárással még a „Bodeni-tó” vagy „Baden-Baden” nevében is szláv „vizeket” kéne találni, még megduplázva is. Még szerencse, hogy annak idején megállították Sztálin felszabadítóit a Tübingiai Erdőnél. Kelet-német nyelvészeknek sikerült, ugyebár, kimutatni az összes (kelet-)német helység nevének szláv eredetét a séma ismerős, ugye!)

Diodorosz, görög krónikás, megismertet a kelták mindennapi életével, szokásaikkal is. Ő azt írja róluk, hogy imádtak enni, de ezt rendkívül tisztán tették: urak és szolgák együtt ettek, a nagy

¹³² „Kuvasz” hetitta nyelven a kutya neve.

húsos üstöt körbe ülték. A harcban vitézkedők kapták a legfinomabb falatokat. A nagy csülköket lerágták, a le nem harapható részeket pedig az oldalukon, külön hüvelyben tartott törrel vágják le. Evéskor mindig ételmaradékok akadtak fenn a hosszú, lombos bajszaikon. Az impozáns bajusz, iváskor mintegy „szűrő” engedte át az édes nedűt. A kelták sört s mézes bort (=MEDU) ittak. Ennek előállításához mézet(!) használtak: „*Zugabe von Wasser und etwas Honig.*”

Gyakran lerészegedtek, összevesztek (állítólag nagyon lobbánékonyak voltak) és véresre verekedtek. Ugyanebben a leírásban olvashatjuk, hogy a kelták „rikító színű ingekhez nadrágot viseltek, amelyet BRACAE-nak neveztek”. Bevallom, nem tudom „lefordítani” a ruhadarab nevét, de nevében könnyen észrevehető a NAD-RÁG szavunk utóragja, vagyis a -RACA(E) < -RÁG, („rág” mint „ruha”). A kelták egy kockás kabátot is hordtak állandóan, nyáron vékonyat, télen vastagot.¹³³ (McKenney 'The Celts: Europe's People of Iron': 88-89.).

A kelták szórakozni is szerettek – a lakomákon a zenészek (lantosok) mindig jelen voltak (amint ez egy Sopronban felfedezett edényen is látható), imádtak mindent agyonbeszélni, verselni (> „bárdok”), labdás csapatmérkőzéseket játszani vagy sakkozni, amit „FIDCHELL”-nek hívtak, vagyis olvasom a német fordításban: „hölzerne Weisheit” (azaz „fás okosság”).¹³⁴ Diodorosz elmeséli, hogy egy táblán, fabábukkal játszott háborúról van, tehát egy amolyan „FA-CSELL”-ről.¹³⁵

Mindezek mellett imádtak harcolni – a háború „bolondjai” voltak, halljuk minden egyes krónikástól. A középkori ír papok által lejegyzett Cú Chulainn (kú-kuléjn) nevű hős meséje is ezt visszhangozza, címe MACGHNÍMHARTHA (mákg'ním-hár(t)ha) – ami a hős „gyermekkori cselekedeteiről” szól – olvasható MacCana „Kelta mitológia” magyar fordításában. Vizsgáljuk hát meg, milyen nemű gyerMEKkori cselekedetekről van tulajdonképpen szó? Először is Cú Chulainn-nak két lova volt (iker csikó) – az egyik neve MACHA Szürke, a másiknak SAINGLIU Fekete. „Macha” a vaddisznó kelta neve (mivel „makkot” eszik?), „Saingliu”-t pedig próbáljuk magyar helyesírással leírni: SANY(O)-LÓ. Így már érthető: az egyik csikó „szürke” volt, mint a vaddisznó (a kelták kedvenc vada), a másik „fekete” mint a Sanyó (hun „Tanhu”) lova.

Cú Chulainn első „gyermekkori cselekedete” az volt, hogy megölte a Culann nevű kovács kutyáját. „Culann keservesen panaszkodik az őt ért veszteség miatt, mire a fiú vállalkozik arra, hogy amíg csak szükséges, maga fogja elvállalni a kutya szerepét. Ezért hívják ettől fogva Cú Chulainn-nak, vagyis 'Culann Kutyájának', hiszen korábban Sédanta volt a neve”.¹³⁶

Feltehetően ősmagyarul is, a kutya „KU” volt – hangutánzásos névadás. Később szumir kicsinyítő képzőt kapott, és lett KUD(LÓ, majd KUTU > KUTYU(s) > KUTYA. A kelta nem becézte kutyáját, ezért csak „CÚ (ejtsd: ku!) – micsoda különbség!? Lásd még: Kuv-asz.

Hősünk, később Emhain urára tör, ahol háromszor ötven, Conchobhar védelme alatt nevelkedő ifjút ver tönkre, majd megöli egy másik törzs főnökének három félelmetes fiát. Cú Chulainn, egy másik alkalommal, lefejezi a, Bricriu (~ Bereck?) lakomáján erejével dicsekedő, „hatalmas termetű és szörnyen csúnya paraszt vagy csordás- (bachlach)”-ot (BACHLACH [bahlak] a csordás – amolyan VA(CH)LACH, esetleg „oláh” a pásztor?) (> vö. A középkorban a Balkánon, főleg olasz [Dalmácia] és görög vidéken a 'vlach' szinonimája volt a juhásznak, hegyi lakónak, faragadtlan parasztnak).

A „BA-CHLA-CH” szó, elemeire bontva feltehetően BO-GuLA-K, értelme: „Bika(= marha)-GULYÁ-S”.

Az állandó csatározást, vérengzést, öldöklést így tovább lehet folytatni. Ezek tehát, a „gyermekkori cselekedetek”, a „MACG-NIM-HARCÁ”-ról: MAC – ír „fiú” (gyer-MEK), aki NIM-(Ö)VÉ

¹³³ McKenney: The Celts: Europe's People of Iron, 88-89 old.

¹³⁴ Írül FID fa + CHELL csel, cselezés (dribbling) > innen az angol „jolly” (cseles kártya) „mókás ember” neve is → angol: jolly joker „cseles tréfamester (zsukás)”.

¹³⁵ The Celts: Europe's People of Iron, 104. old.

¹³⁶ MacCana, P.: Kelta mitológia, Budapest, 1993, 102. old.

(=G[Ó]NÍM) – „hőstetteiről” szóló mesék, mondák. Hogy ki volt NÍM úr, nem tudom, én csak egy NIMRUD urat ismerek.

Egyébként is Cú Chulainn „hős csatalázbán” szenved, ez – „egy mágikus – vallási élmény, ami jelzi, hogy belépett a harcosok osztályába”. Ez az állapot „ideiglenes fizikai torzulással jár (RI-ASTRADH): teste forogni kezd bőrében, haja égnek áll, mintha minden egyes hajszála végen egy szikra lenne, egyik szeme annyira összeszűkül, mint egy tű foka, a másik meg szörnyűségesen kitágul, szája a füléig húzódik, és feje búbjából harcos fény kél.” Idáig az idézet – ez valóban „RI-ASZTÓ (rád)”! Később, nevezetes hősrünk külföldre megy, „hogy a természetfeletti SCÁTHACH Ószkaták képzésében részesüljön”, meséli az ír monda, azaz „magyarul”: meglátogatja a skóciai SZKITÁK- / SKÓTOK-at.¹³⁷

A mai kelta nyelvek egy ellatinosított, majd szász-angol, norvég- és dán-viking, valamint normann-angollal keveredett új(keletű) ír, vels, skót vagy breton. Ha sikerülne lehámozni a „rarakódásokat”, meglepő eredményre juthatnánk. Még így is, imitt-amott „átütnek” magyar(os) ősi szavak.

Az ír mondák „magyar” szavai után, íme egy kis ízelítő a mai ír nyelvből: a lejjebb közölt pár szó nem a teljes ír nyelv átszűréséből eredő ír–magyar közös szókinccs, hanem egy írrel – aki még soha életében nem hallott magyar szót – folytatott rövid beszélgetés eredménye, amikor is felkértem, mondjon egyszerűen egy pár szavat a mindennapi „konyha”-nyelvből: a lejegyzett, kapásból összeszedett összesen 56 szóból 27 azonos gyökekre vall vagy nagyon hasonló – 48.2% az egyezési arány.

AN, AR	= A, AZ (névelők)	CÓNAITHE (konihá)	= KUNYHÓ
ATHAIR (á[t]ahr)	= apa (~ „ATYA-AZ”)	SEAN (sén)	= VÉN
MÁTHAIR (ma[t]hár)	= anya	ÓR (ar)	= ARany
BAN (bán)	= NŐ (> „BANYA” a mesében)	UÍSCI (eska)	= VÍZ
FHIR (fir)	= FÉRFI	LEON (lian)	= orozLÁN
ÍN (jín)	= LÁNY (jány)	LOCH (lok)	= tó (vizes „LUK”)
MAC (mák)	= fiu (~ MAG)	PAJ (paj) (~ang. BOY)	=FIÚ (>„PAJTÁS”)
RÍ (rí)	= ÚR, uralkodó, „király”	TÍR (tír)	= ország (~ TERület)
BANRÍON (bánríon)	= „királynő” (~NŐ-ÚRÉ”)	ISEAL (isel)	= ALSO
CATH (kát)	= CSATA (>HAD / KAT-ona)	SAIGHEAD (szájed)	= kard / ang. „sword”
BAILE (balja)	= FALU	TARRAING (tarajn)	= TÖRRNI
FALLA (falá)	= FAL	TORRAN (torrán)	= zaj (~ „DURRAN”-ás)
LEITHSCIÚL (lüskel)	= LUSTA	LUCH (luk)	= egér („LUK”-ban él)

PÁJSTE (pajste) valakinek „gyereke”, / -STE kicsinyítő képző („-cske”), vagyis a „PAJCSKE” a „fajocska / fiúcska”, a „PAJTÁS” – lám, még a becézési forma is hasonló. Elvégre a nyelv és vele a tudás „apáról fiúra” szállt, ahogyan az ír mondásban: „Ó ATHAÍR GO MAC” (ó á(t)har go mákk) – szó szerint magyarul „TÓL ATYA(az) HOZ MAG”. Névelőrag: MAC (mák) (lásd: MacAthair = Atyafi, „Atya Magja”) és O' (öu) (pl. O'Neal), = „ő tőle származó, ÖVÉ” (~ „Neal-é”). Ugyanakkor GYERE (TÉRJ) IDE TAR AR AÍŠ (tár ár ajs), vagyis magyarul „gyere (térj) az ide”.

Befejezésül egy táblázatot szeretnék bemutatni a magyar–kelta nyelvrokonságról:

Az alábbiakban használt rövidítések magyarázata: wel.=új-kelta, welsh nyelv; ír.=új-kelta, ír nyelv; bre.=új-kelta, breton nyelv; kel.=(ős)kelta; mag.=magyar nyelv; ind. ger.=indogermán nyelvek.

ANYA, MAMA (mag.) – MAM (wel.), MATHAR (ír.), ANU (kel.) (ue.: Mutter, mother, mére [ind gr.])

¹³⁷ MacCana, P.: Kelta mitológia, Budapest, 1993, 98 -102 old.

ATYA, APA (mag.) – DAD (wel.), ATHAÍR (ír.) (ugyanaz: *Vater, father, père [ind ger.]*)
 GYEREK (mag.) – PLENTYN (wel.) ↔ a magyar „kis palánta” (ue. *Kind, child, enfant [ind -ger.]*)
 NŐ, ASSZONY, FEHÉRNÉP (mag.) – BAN (ír.) O magyar népmesékben: BANYA, a „jó öreg anyó”.
 ugyanakkor LLANFAIR (wel.) – „Szent-Szűz” (szó szerint: „Szent Fehérnép”) vagyis Mária „címe” (ue.: *Frau, woman, fetnyne, l Madonna [ind gr.]*)
 FÉRFI, EMBER (mag.) – (ír.), GWR (gúr) (wel.) ↔ magyar „GYAR” (ue.: *Mann, man, homme [ind gr.]*) (a külföldön élő welsh „ember” neve: WASGAR (uasgár) — „baskir”/”bozgor”(?), értelme welshül is „hazátlan”)
 LÁNY (mag.) – ÍN (jín) (ír.), MERCH (merkÓ (wel.), LEIAN (kel.) (ugyanaz: *Mädchen, girl, fille [ind ger.]*)
 FIÚ (mag.) - MAC (mák) (ír.), PÁJ (paj) / PAJSTE (pajste) (Ír.) – „fiacska” < magyar „PAJTÁS” (ue.: *Knabe, boy – a kelta „páj” átvétele, fils [ind ger.]*)
 („MAC GWR” keltául: „ember fia” / magyarul GWR-MAC (gúr-mek) a magyar „ember fia”, a „GYERMEK”)
 TÖRZS (régén „TES”) (mag.) – WATHA (kel.) (ugyanaz: *S'tamm, tribe [ind ger.]*)
 CSALÁD (mag.) – TEULU (wel.) (ugyanaz: *S'ippe, familia [ind gen]*)
 VÉN (mag.) – HEN (hén) (wel.), SEAN (sén) (Ír) (ugyanaz: *alt, old, vieil(le), ill. vieux [ind -ger]*)
 HÁZ (mag.) - (ta) (Ír., wel., bre.) ↔ szumir „-AT” (HÁT(=ház) (ue.: *Haus house, maison, casa [ind ger.]*)
 TANYA (mag.) – DUN (kel.) – „TA-HON” (általában „település”) > az angol TOWN elődje (? ind. ger.)
 ORSZÁG (mag.) – TÍR (ír.) ↔ magyar TÉR, TERület (ugyanaz: *Land, land pays [ind. ger.]*)
 HON (mag.) – HAIN (kel.) (ue.: *Heiyn, home (ind gr.) – feltehetően keltából átvétel*)
 FŐ (L)D (mag.) – BED (bre.) > „BED AR KELTIEK” (kelták fő[l]dje) (ua.: *Erde, Earth [world], terre [ind. gr.]*)
 FALU (mag.) – BAILE (ír.) > BAILA ATHA CLIATH (Dublin), PLU (bre.) (ue.: *Dorf, village [ind. ger.]*)
 (a breton ősi települések a „PLU” vagy a „KER” szótagot tartalmazzák (pl. PLU ARMEL – „(Szent)-Armel falva”).
 FAL (mag.) – FALLA (ír.) (ugyanaz: *Wand (Mauer), wall – keltából átvéve, micre [ind. ger.]*)
 VÁR (mag.) – CAER (kel.) > CAERDYDD (Cardiff), KER- (bre.) (értelme „VÁR” és „VÁROS”) (ugyanaz: *Burg, fort(ress), château [ind. ger.]*)
 (összetett szavakban: TY KER (a „városháza” – szó szerint: „ház vár”); így a magyar „csárda”, „szálloda”, stb.
 KÖR (mag.) – CAR (kel.) a „kerekes jármű”: CARBANTO („körvont(at)ó”) (ue.: *Rad, wheel, roue [ind. ger.]*)
 KERESZT (mag.) – KROAS (bre.) > „KROAS TORRED” (TÖRÖTT KERESZT) (ugyanaz: *Kreuz, cross, croix [ind. gr.] – átvétel a kelta nyelvből*)
 (IS)TEN (mag.) – DON, a kelta „Nagy Apa” (akitől „minden ír származott”) (ue.: *Gott, God, Dieu, Deus [ind. ger.] – a magyar „Jó” [isten]*)
 FEJ (~ FENN) (mag.) – PEN(N) (wel., bre.), mint a „PENN AR BED” (Nyugat-Bretagne neve) (ue.: *Kopf head, tête [ind. ger.]*)
 PÉNZ (mag.) – ARIAN (wel.) > a magyar „arany” (egyébként az arany írül ÓR [ar]) (ue.: *Geld / Gold, money / gold, argent / or – a keltából (ind. ger.)*)
 ISKOLA (mag.) – YSGOL (isgol) (wel.) (ugyanaz: *Schule, school, École, scola [ind. ger.]*)
 A, AZ – Y (a), YR (ar) (wel.) / AN, AR (ír., bre.) – névelő (ue.: *der/die/das, the, le/la [ind. ger.]*)
 -(CS)KE, -KA (mag.) <> -STE (ír.) – becézés (ue.: *-lein, ?, -it(te) – utóbbi keltából átvétel [ind-ger.]*)

Nem lehet a „rokonság” felmérését befejezni anélkül, hogy a szavak mondatba helyezéséről, a mindennapi élő beszédről ne essék szó.

A kelták is ragoznak, akárcsak mi magyarok, csak magyar szemmel nézve hibásan, „helytelenül”, azaz nem ott, ahol kéne – mint pl. „Ar Bed Keltiek” fogalomban, ami mint ismeretes, magyarul „A kelták földje”, szó szerinti fordításban „Az Fö(l)d keltáké”. A kelta nem azt mondja, hogy „a világ vége”, hanem azt, hogy „vége a világnak” (PENNARBED), PEN *vég, fej (fenn), végrész (fenék), de kéz-/ láb- „fej”*, AR *az*, és BED *föld (világ)*. Ez az, ami sokunkat félrevezet, főleg azért, mivel többnyire ez mind egybe van írva, amolyan szumiros „szólanc”-ba: VÉGEAVI-LÁGNAK (és nem AVILÁGVÉGE) – micsoda különbség!

„Nyelvcsaládok” választanak el – mondanám: csupán ezért...

Természetesen vannak különbségek. Elvégre, több mint 1000 éve elszakadtunk egymástól.

A kelták elvesztették majdnem teljesen anyanyelvüket.

A 19–20. századi nemzeti ébredés eredményeképpen megszületett az új-kelta. A már elveszett szavakat indogermán nyelvekből kölcsönöztekkel helyettesítették (a brit szigetiak a franciából, a bretonok az angolból, az írek meg egyenesen az olaszból), a „jó” eredet bizonyítása végett, jó „hírnévük” megőrzésére. Ezért nincs miért őket lenézni, vagy (ma már) esetleg kinevetni, akkoriban ez volt az egyetlen út a kék-vérűek klubjába bejutni, na meg akkoriban, mindenki az indogermán eredetet vall(hat)ta – és még sok helyen ma is – anélkül, hogy valaha ezt valóban valaki ellenőriz(het)te, vagy legalábbis megkérdőjelez(het)te volna. Ki tud(ott) kérem keltául? Írhattak a nyelv-„gyártók”, amit akartak – a fő az, hogy „indogermánul” jól hangzott. Így jöhetett a „sajátkezüleg-csinált” nyelvrokonság is, és Európa össz indogermánosságán senki sem csúfított (csak mi, magyarok, mert mertük megpofozni a Habsburg sást).

A mai „kelta” végre ébredszik Csipkerózsika álmából, és keresi buzgóan rokonait, mivel ő is rájött, hogy valami „nem stimmel”. Élni kéne a lehetőséggel. Ne beszéljük – ugyan „kelta módra” – ezt is agyon, mint sok minden mást. A német gyerek a suliban azt tanulja, hogy hunok-avarok-magyarok (majdnem) ugyanaz, és közben, mi belefáradunk és beleununk finnugorságunkba (mert azt sem tudjuk, hogy tulajdonképpen mi az).

Kirándulásunk végén Magorból egy rövid körutat tettünk a Kimmerföldön, mielőtt visszafordultunk volna Angliába. Megálltunk BALA-ban, egy kis városka Észak-Walesben. Ez a hely, ahol „egy folyó BELE-ömlik egy tóba”(!). A városka határában egy tó terül el – „Tegid” a neve (ILYN TEGID).¹³⁸ A tó úgy keletkezett, hogy egy szikla gurult a folyócska medrébe és ezt lezárta – itt a víz „meg-DEGEDT”. Innen majd ismét Anglia felé vettük utunkat; átkeltünk ismét a „Severn” folyón: a legenda szerint egy „szép tündér (=úrno)” (SZÉP-ERNU) lakik benne! Útközben megcsodáltuk a híres kréta-óriást (The White Giant), „HELITH” (ELŐD)-öt vagy másik nevén „HELIS”(KEL[Ö-]-ÖS = KOLOS)-t, egy domboldalra festett(?) fehér – rendkívül férfias – óriásalak, a CERNE-ABBAS nevű helységben: KERNE-AB(A)-BAS, sok-sok ismerősen csengő szó egy névben: KERNE, „szarvas” értelemmel, vagyis „KORONÁS”, ABA – „apa”, BAS(z) / BES(z) – a kánaáni (és később egyiptomi is) „szerelem és bőség istene”.

A fehér alakot soha le nem mossák, le nem tisztítják, nem védik az eső – vagy egyéb – szennyezések ellen mégis mindig csillogó fehér (=főúr) – a fű soha be nem női!

Kirándulásunk utolsó állomása Dorchester volt, egy Dél-Angliai kikötőváros. A rómaiaknak csak hosszú és keserves (négy évig, Kr. u. 40–43-ig tartó) harcok árán sikerült bevenniük a kelták (Britanniában utolsó) várát, a „Maidon Castle”-t. „Maidon” nem a germán „Maid”-(fiatal lány)-ból származik, írja *Bill Mac Kenney* a 'The Celts: Europe's People of Iron' című könyvében (134. old.), hanem értelme „MAI DUN”-ja, azaz erődje (tanyája). A város római kori neve: DURNOVARIA. Itt is egy TA-ÚR honolt, és ennek meg „vára” is volt. Dovernél („Tó-Vár”?) elhagytuk a Barátok Honát... Szervusz, Britannia.

¹³⁸ Angol neve: Lake Bala – azaz, „Bala-tó”.

SZIA, vagy C-I-A-O (CS-I-Á-O sz-I-A) olaszul, avagy ahogy a német mondja TSCHÜSS (CSÜSZ) > (CS-I-U- SZ, tehát megint csak SZ-I-U-SZ). Ebbe bele lehet örülni! Inkább akkor „viszlát”, vagy ahogy a tengerészek mondják: AHOJ,... mikor messzire mennek. Hol is van „messze” székelül?... AHAJT!

„Slussz, ez a téma be van fejezve...” mondaná Sajó Hacseknek.

A sok „badarságnak” vége. Mi is az, hogy „badarság”? Kik beszélnek „badarságokat”? A „badarok”?

Badareni – egy nép volt az ókori Délkelet-Egyiptomban, a „Badar-(H)oni”.

Miért használjuk mi ezt a kifejezést?... Ismertük mi ezt a népet? Ez „szamárság”.

No, de ki „szamárkodik”? – A szamár nem. Hát akkor ki? Vajon nem a keresztény korban, a „SZEMŰR” (Napisten)papok rituálisa – a többszörösen ismételt szavak, mondatok gyors elhadarása (imádkozás), gesztusok, víz-ceremónia (keresztelés), oltáron végzett áldozathozás (ostya) lett már mind „szamárság”?

Hogy-hogy nem ezt is csak magyarul „értjük” és használjuk.

E fejezet végén, utószó helyett álljon itt pár verssor a kelták boldogságos túlvilágáról, a MAGH (magasztos, isteni, mágikus) MAR (mág mar)-ról, másik nevén TÍR MÁR (tír mar), a MAR-ORSZÁG, amit egyik látogatásuk alkalmával feljegyeztek, az ír *Proinsias MacCana*, magyarul is megjelent 'Kelta mitológia' című könyvéből, Boreczky Elemér fordításában.

*Ott pedig nincs sem 'enyém' sem 'tiéd',
a fog fehér, a szemöldök sötét;
vendéglátóink pompás öltözete kész gyönyörűség a szemnek:
gyűszűvirág-színű árnyalatokban tündökölnek az orcák.*

*A síkságok felszine bíbor,
s a rigótozás a szépség kész csodája,
bár szép elnézni Fál Síkságát,
Magh Már után kopár vidéknek tetszik.*

*Bár azt hiszed, hogy jó az ír ser,
Tír Márban a sertől még szilajabb a kedved,
csodás a föld, amelyről neked szólok,
hol ifjúságra nem köszönt öregkor.*

*Édes langyvizű folyók országa,
bő választéka mézsernek vagy bornak,
feddhetetlen szép emberek,
bűn és kéj nélküli fogantatás.¹³⁹*

---

¹³⁹ MacCana, P.: Kelta mitológia, Budapest, 1993, 125. old.